

UZASADNIENIE

Ubezpieczona M. B. wniosła odwołanie od decyzji (...) Oddział w S. z dnia 28.10.2021 r., odmawiającej jej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 14.07.2020 r., domagając się jej zmiany. Zarzuciła organowi rentowemu błędne ustalenie stanu faktycznego.

Wskazała, że organ rentowy jako jedyną przyczynę odmowy przyznania odszkodowania podał brak urazu i ustalenie, że przyczyną dolegliwości kolana był utrwalony przed zdarzeniem jej stan zdrowia, podczas gdy z ustaleń powypadkowych wynika, że zdarzenie jest wypadkiem przy pracy, a wyniki badań lekarskich potwierdzają doznanie urazu.

Organ rentowy Zakład (...) Oddział w S.

w odpowiedzi na ww. odwołanie, wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu wskazał, że na podstawie dokumentacji medycznej oraz opinii Głównego Lekarza Orzecznika (...) Oddziału w S., organ rentowy ustalił, że przyczyną dolegliwości, które wystąpiły u ubezpieczonej 14.07.2020 r. było schorzenie samoistne utrwalone przed zdarzeniem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. ma 30 lat. W dniu 14.07.2020 r. była zatrudniona w (...) S.A. w K. i wykonywała pracę w sklepie w miejscowości L. na stanowisku sprzedawca – kasjer.

Bezsporne.

W dniu 14.07.2020 r. M. B. rozpoczęła pracę o godzinie 14.00. Około godziny 18.15 znajdowała się w hali sprzedaży, gdzie zajmowała się obsługą klientów w boksie kasowym oraz wykładaniem towaru. Po obsłużeniu ostatniego klienta postanowiła udać się w kierunku alejki aby rozłożyć świeży asortyment. Pośpiesznie wstała z krzesła, obróciła się w lewo wykonała pierwszy krok i podczas stawiania kolejnego poczuła przeskoczenie lewego kolana oraz ból. Mimo tego kontynuowała pracę do końca zmiany. Po teleporadzie, z rozpoznaniem zmian zwyrodnieniowych kolan, otrzymała od lekarza rodzinnego skierowanie do lekarza ortopedy. W wykonanym badaniu RTG nie uwidoczniły się zmiany pourazowe. Występowały nadal bóle w okolicy rzepki, nasilające się przy zginaniu kolana, mogła chodzić tylko przy wyprostowanym kolanie W dniu 31.07.2020 r. ponownie zgłosiła się do poradni ortopedycznej, gdzie rozpoznano uszkodzenie troczków przyśrodkowych rzepki ((...)). Zalecono stabilizację kolana w ortezie na 4 tygodnie. Kolejne wizyty miały miejsce 28.08.2020 r.

i 29.09.2020 r. Leczenie zakończono 4.10.2020r. Nadal skarży się na bóle przy zmianach pogody, okresowe obrzęki, bóle przy dłuższym chodzeniu. Przed zdarzeniem nie miała żadnych dolegliwości kolana, nie leczyła się ortopedycznie.

Zespół powypadkowy powołany przez pracodawcę uznał ww. zdarzenie wypadkiem przy pracy.

Dowód : dokumentacja powypadkowa w aktach ZUS oraz w aktach sprawy – k. 6-9, dokumentacja medyczna – w aktach ZUS, opinia biegłego ortopedy – k. 25-26.

Zastępca Głównego Lekarza Orzecznika ZUS w opinii lekarskiej z 25.01.2021 r. uznał, że w dniu 14.07.2020 r. nie doszło do urazu stawu kolanowego lewego. Zaopiniował, że należy przyjąć, iż podane przez poszkodowaną obrażenie powstało w wyniku utrwalonego przez zdarzeniem jej stanu zdrowia.

Dowód : akta organu rentowego - opinia lekarska z dnia 25.01.2021r. – k. 22.

Decyzją z dnia 28.01.2021 r. nr (...), organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił M. B. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku z dnia 14.07.2020 r.

Uzasadniając powyższe wskazał, że w dniu 14.07.2020 r. nie doszło do urazu, a obrażenie kolana lewego powstało w wyniku utrwalonego przed zdarzeniem stanu zdrowia. Organ rentowy uznał, że w zdarzeniu z dnia 14.07.2020 r. brak jest znamion wypadku przy pracy z uwagi na brak urazu.

Dowód: Akta organu rentowego – decyzja ZUS z dnia 28.01.2021 r., nr (...)– k. 24.

U M. B. rozpoznano uszkodzenie (...) lewego kolana. M. B. wykonując pracę w dniu 14.07.2020 r. doznała urazu skrętnego lewego kolana z podwichnięciem rzepki. W wyniku wypadku doszło do niestabilności lewej rzepki niewielkiego stopnia, niewielkich zaników mięśni lewego uda świadczących o oszczędzaniu kończyny. Stwierdzone w badaniu objawy obiektywizują zgłaszane przez ubezpieczoną dolegliwości i stanowią o długotrwałym upośledzeniu czynności lewego stawu kolanowego. Biorąc pod uwagę obraz kliniczny, towarzyszące powikłania, stopień upośledzenia funkcji odpowiada 4% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu zgodnie z punktem 156 tabeli procentowego uszczerbku na zdrowiu - zgodnie z procentową oceną stanowiącą załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002r.

Dowód: pisemna opinia z dnia 22.07.2021r. sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu (...) – k. 25-26 akt sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie M. B. od powyżej wskazanej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. jest słuszne i zasadne, a zatem zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie między stronami spornym było, czy ubezpieczonej przysługuje prawo do jednorazowego odszkodowania w związku ze zdarzeniem z dnia 14.07.2020 r.

Zaznaczyć należy, że organ rentowy kwestionował powyższe uprawnienie ubezpieczonej zarzucając, iż na skutek zdarzenia opisanego w protokole powypadkowym nie doszło do powstania urazu, lecz przyczyną jej dolegliwości było schorzenie samoistne utrwalone przed zdarzeniem.

Zatem Sąd ustalał, czy wykonując pracę w dniu 14.07.2020 r. ubezpieczona doznała urazu, czy też schorzenie ubezpieczonej nie ma związku z tym zdarzeniem i jest schorzeniem samoistnym. Nadto – o ile schorzenie nie jest wyłącznie następstwem choroby samoistnej - w jakiej wysokości stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu doznała ubezpieczona w wyniku zdarzenia z dnia 14.07.2020 r. oraz na czym polega ten uszczerbek i ile procent wynosi.

Zauważyć należy jednak, że zgodnie z art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673) – zwaną dalej „ustawą wypadkową” - za wypadek przy pracy uważa się zdarzenie nagłe, wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą – podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia, w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Zdarzenie przedmiotowe nie zostało przez organ rentowy uznane za wypadek przy pracy wyłącznie z uwagi na ustalenie, że w dniu zdarzenia, tj. 14.07.2020 r. nie doszło do urazu oraz że obrażenia powstały w wyniku utrwalonego przed tym dniem stanu zdrowia ubezpieczonej, co stwierdził w opinii Zastępcy Głównego Lekarza Orzecznik ZUS.

Wspomnieć jednak potrzeba, że wymaganie zewnętrzności przyczyny oznacza, iż nie może ona tkwić wyłącznie w organizmie poszkodowanego. Ustawa wypadkowa nie przewiduje jednak takiego warunku, aby przyczyna zewnętrzna musiała być jedyną przyczyną doprowadzającą do powstania szkody. Tylko w razie stwierdzenia, że wypadek

wywołany był wyłącznie przyczyną wewnętrzną mającą swe źródło w stanie chorobowym poszkodowanego, zdarzenie pozbawione jest cech wypadku w pracy. Natomiast w razie ewentualnego wystąpienia dodatkowej i współistniejącej przyczyny pochodzącej z zewnątrz zdarzeniu nie można by odmówić znamion wypadku (SN w sprawie III URN 26/78, OSNCP 1979/6 poz. 128).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalili się trafny pogląd polegający na szerokim rozumieniu przyczyny zewnętrznej. Zgodnie z nim zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego, zdolny – w istniejących warunkach – wywołać szkodliwe skutki. Pogląd ten został zaakceptowany także w późniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego, który dodaje, że w tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, ale i siły przyrody, a nawet praca i czynności samego poszkodowanego, byleby nie zachodziły podstawy do stwierdzenia, że wypadek został spowodowany wyłącznie schorzeniem tkwiącym w organizmie pracownika, łączącym się choćby ze skłonnością do omdleń lub zakłóceń równowagi (por. uchwała SN z dnia 11.02.1963 r., zasada prawna, III PO 15/62, OSNCP 1963 Nr 10, poz. 215 oraz wyrok SN z dnia 16.06.1980 r., III PR 33/80, LEX nr 14532, z dnia 28.04.2005 r., I UK 257/04, LEX nr 390131).

Sąd przeprowadził dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii. I tak, z treści tej opinii wynika, że u M. B. rozpoznano uszkodzenie (...) lewego kolana. M. B. wykonując pracę w dniu 14.07.2020 r. doznała urazu skrętnego lewego kolana z podwichnięciem rzepki.

W wyniku wypadku doszło do niestabilności lewej rzepki niewielkiego stopnia, niewielkich zaników mięśni lewego uda świadczących o oszczędzaniu kończyny. Stwierdzone w badaniu objawy obiektywizują zgłaszane przez ubezpieczoną dolegliwości i stanowią o długotrwałym upośledzeniu czynności lewego stawu kolanowego. Biorąc pod uwagę obraz kliniczny, towarzyszące powikłania, stopień upośledzenia funkcji odpowiada 4% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu zgodnie z punktem 156 tabeli procentowego uszczerbku na zdrowiu - zgodnie z procentową oceną stanowiącą załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002r.

Sąd miał na uwadze, że opinia sądowo – lekarska sporządzona została przez lekarza specjalistę w oparciu o dokumentację medyczną, jak również w oparciu o badanie ubezpieczonej.

W ocenie Sądu, należy stwierdzić, że ww. opinia spełnia wymogi fachowości, rzetelności i jest logiczna. Wnioski zawarte w opinii zostały uzasadnione w sposób jasny i przekonywający. Ponadto, opinia została sporządzona przez doświadczonego lekarza specjalistę, a zatem zawarte w niej twierdzenia są poparte wieloletnią specjalistyczną wiedzą na wysokim poziomie. Opinia jest jednoznaczna i stanowcza. W tym stanie rzeczy przedmiotową opinię przyjąć należało za podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, co do stanu zdrowia ubezpieczonej.

Sąd miał na uwadze, że organ rentowy wniósł zarzuty do opinii biegłego lekarza sądowego. ZUS zarzucił – opierając się na stanowisku Zastępcy Głównego Lekarza Orzecznika ZUS, że biegły nie dowiódł, iż do dysfunkcji kolana doszło w wyniku zadziałania czynnika zewnętrznego, jako że wstawanie z krzesła nie jest urazem.

Sąd podziela stwierdzenie ZUS, że wstawanie z krzesła nie jest urazem. Biegły w swej opinii nie twierdził, że wstawanie z krzesła jest urazem. Zaopiniował, że ubezpieczona wykonując pracę w dniu 14.07.2020 r. doznała urazu tym samym wyłączając wewnętrzną, samoistny charakter jej schorzenia.

Zdaniem sądu, podczas wykonywania pracy siedzącej, w tym polegającej na wstawaniu i siadaniu na krześle może dojść do urazu (podobnie jak w chodzeniu, czy obsłudze maszyn i urządzeń), co miało miejsce w niniejszej sprawie. Niewłaściwe postawienie nogi wynikające z pośpiechu przy wykonywaniu pracy (na co wskazuje protokół powypadkowy) , polegającej zarówno na czynności obsługi klientów w pozycji siedzącej przy kasie , jak i obowiązku pilnego rozłożenia nowo dostarczonego towaru stanowiły o zewnętrznej przyczynie zdarzenia związanego z wykonywaniem tej pracy.

Zwrócić też należy uwagę, że organ rentowy nie kwestionował zaistnienia wypadku z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej, ale z uwagi na brak urazu i wewnętrznego charakter schorzenia. Wynika to zarówno z uzasadnienia decyzji jak

i poprzedzającego ją stanowiska Zastępcy Głównego Lekarza Orzecznika ZUS, który zaopiniował o braku urazu oraz o powstaniu obrażenia w wyniku utrwalonego przed zdarzeniem stanu zdrowia ubezpieczonej.

Z akt sprawy nie wynika, by u ubezpieczonej przed zdarzeniem stwierdzono dolegliwości kolana. Brak jakiegokolwiek dokumentacji medycznej z której wynikałoby, że ubezpieczona była leczona ortopedycznie. Organ rentowy takiej dokumentacji nie przywołał. Zatem brak jest podstaw do twierdzenia o „ obrażeniu powstałym w wyniku utrwalonego przed zdarzeniem jej stanu zdrowia „.

Jedynie ze skierowania lekarza rodzinnego do poradni ortopedycznej wynika wstępne rozpoznanie – choroba zwyrodnieniowa stawów kolanowych. Zwrócić jednak należy uwagę, że rozpoznanie to podano po poradzie telefonicznej, bez badania ubezpieczonej. Dalsza dokumentacja, w tym po przeprowadzeniu badań specjalistycznych i w zakresie rehabilitacji powołuje uraz stawu kolanowego i co istotne rozpoznanie to oparte na dokumentacji medycznej i badaniu ubezpieczonej potwierdza opinia biegłego lekarza sądowego.

Zważyć należy, że zgodnie z art. 233 § 2 k.p.c. opinia biegłych podlega ocenie sądu, ale w zakresie mocy przekonywującej rozumowania biegłych i logicznej poprawności wyciągniętych wniosków. Sąd natomiast nie może wchodzić w zakres merytorycznej wiedzy biegłych. Sąd nie może nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego (biegłych), czy zamiast nich wprowadzać własne stwierdzenia. Stanowisko Sądu w tym zakresie zgodne jest z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy np.

w orzeczeniu z dnia 19.12.1990 r., I PR 149/90,OSP 1991, nr 11-12,poz. 300.

Ustalenia faktyczne były wystarczające do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie sądu nie jest naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c. oparcie ustaleń na opinii biegłego lekarza, jeżeli opinia jest jednoznaczna i nie wymaga uzupełnienia, ani dalszego wyjaśnienia. Dlatego też sąd pominął wniosek dowodowy organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego sądowego.

Nadto, zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów (głównie dokumentację medyczną) Sąd uznał za wiarygodne, albowiem zostały sporządzone w przepisami przewidzianej formie, przez uprawnione do tego osoby. Ich treść również nie została zakwestionowana przez żadną ze stron.

Z uwagi na powyższe ustalenia oraz rozważania, zważywszy na całokształt przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych wniosków, Sąd uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Sąd miał przy tym na względzie, że żadna ze stron w pierwszym piśmie procesowym nie złożyła wniosku o rozpoznanie sprawy na rozprawie. Strony nie złożyły też innych wniosków dowodowych wymagających przeprowadzenia rozprawy. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie zachodziły przewidziane w przepisie art. 148¹ k.p.c. podstawy do wydania wyroku na posiedzeniu niejawnym, czemu strony postępowania nie sprzeciwiły się.

Z tych też przyczyn, na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił w całości zaskarżoną decyzję (...) Oddziału w S. w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej M. B. prawo do jednorazowego odszkodowania w kwocie 3.936 zł. z tytułu wypadku przy pracy z dnia 14.07.2020 r. – za 4% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Sąd miał na uwadze, że na dzień wydania decyzji odszkodowanie za 1 % uszczerbku na zdrowiu wynosiło 984 zł.